

A – Dejavnost Sodišča za uslužbence leta 2010

Paul Mahoney, predsednik

1. Sodna statistika Sodišča za uslužbence je pokazala, da se je število zadev, vloženih leta 2010 (139), občutno povečalo v primerjavi s številom tožb, vloženih leta 2009 (113) in leta 2008 (111).

Število končanih zadev (129) je večje¹ od števila končanih zadev v prejšnjem letu (155).

Tako se število nerešenih zadev² rahlo povečuje v primerjavi s prejšnjim letom (185 31. decembra 2010 v primerjavi s 175 31. decembra 2009). Povprečno trajanje postopka se prav tako podaljšuje (18,1 meseca leta 2010 v primerjavi s 15,1 meseca leta 2009³)⁴.

Zoper 24 odločb Sodišča za uslužbence je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije. Splošno sodišče Evropske unije je razveljavilo ali delno razveljavilo 10 odločb Sodišča za uslužbence, pri čemer je bilo 6 zadev vrnjenih v razsojanje Sodišču za uslužbence.

Z mirno rešitvijo je bilo končanih 12 zadev, kar je največ od ustanovitve Sodišča za uslužbence⁵. Tako se zdi, da statistika odraža večjo odprtost za ta način reševanja sporov.

2. Kar zadeva postopkovna orodja, je treba izpostaviti, da je Sodišče za uslužbence to leto prvič uporabilo možnost, ki mu je podeljena z njegovim poslovníkom⁶, da v zadevi odloča sodnik posameznik⁷.

3. Nazadnje, ker je leto 2010 peta obletnica obstoja Sodišča za uslužbence, je bil ob tej priložnosti organiziran kolokvij⁸, na katerem so bili zbrani sodniki, profesorji in odvetniki, specializirani za

¹ Letošnje povečevanje odstotka zadev, končanih s sodbo, v primerjavi z odstotkom zadev, končanih v preprostejšem postopku s sklepom, je nedvomno prispevalo k zmanjšanju števila končanih zadev. Poleg tega je treba upoštevati dejstvo, da Sodišče za uslužbence ni bilo v popolni sestavi zaradi trajajoče nerazpoložljivosti enega od sedmih sodnikov.

² Nerešenih je namreč še vedno 15 zadev, ki jih je 327 uradnikov in uslužbencev vložilo proti svojim institucijam za razglasitev ničnosti njihovih popravkov plačilnih listov za obdobje od 1. julija do 31. decembra 2009 in njihovih plačilnih listov, sestavljenih od 1. januarja 2010, ker je v njih uporabljeno povišanje osebnih prejemkov na podlagi stopnje 1,85 % namesto na podlagi stopnje 3,7 %, ki naj bi izhajala iz uporabe člena 65 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) in iz njihove Priloge XI. Te zadeve so tesno povezane z zadevo *Komisija proti Svetu* (sodba z dne 24. novembra 2010, C-40/10), s katero je Sodišče za nično razglasilo Uredbo Sveta (EU, Euratom) št. 1296/2009 z dne 23. decembra 2009 o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Evropske unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, z učinkom od 1. julija 2009.

³ Trajanje morebitne prekinitve ni vključeno.

⁴ Tako povečanje trajanja postopka je treba nedvomno primerjati tudi s povečanjem odstotka zadev, končanih s sodbo, v primerjavi z odstotkom zadev, končanih s sklepom.

⁵ Opozoriti je treba, da je bila mirna rešitev spora prvič sklenjena med strankami v okviru postopka za izdajo začasne odredbe v zvezi z vprašanjem uporabe predlaganega začasnega ukrepa (zadeva *De Roos- Le Large proti Komisiji*, F-50/10 R).

⁶ Člen 14 Poslovníka.

⁷ Ta možnost je bila uporabljena v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. decembra 2010 v zadevi *Marcuccio proti Komisiji*, F-1/10.

⁸ Akti kolokvija bodo objavljeni med letom 2011 v *Revue universelle des droits de l'homme* (RUDH), Éditions N.P. Engel. Govori tega dne so že na voljo na spletni strani Curia.

področje evropskega in mednarodnega prava javnih uslužbencev, uradniki evropskih institucij ter predstavniki poklicnih združenj in sindikatov. Izkušnje, pridobljene na tem kolokviju, bodo zagotovo pomagale Sodišču za uslužbence pri razmislekih, še posebej tistih, ki ga bodo vodili v okviru revizije njegovega poslovnika glede na izkušnje, pridobljene od njegove ustanovitve. Prireditve ob peti obletnici ustanovitve Sodišča za uslužbence je zaznamoval tudi dan „odprtih vrat“, namenjen le osebjem institucije.

4. V nadaljevanju bodo opisane najpomembnejše odločbe Sodišča za uslužbence, ki se nanašajo na postopek in vsebinsko presojo. Tradicionalnih poglavij, namenjenih postopkom za izdajo začasne odredbe⁹, vprašanju izdatkov in stroškov postopka ter vprašanju pravne pomoči, ne bo v letnem poročilu za to leto, ker pri tem ni bilo nobene pomembne novosti.

I. Postopkovna vprašanja

Pogoji dopustnosti

1. Predhodni postopek: pravilo skladnosti pritožbe in tožbe

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 1. julija 2010 v zadevi *Mandt proti Parlamentu* (F-45/07*)¹⁰ omililo pravilo skladnosti predhodne pritožbe in tožbe s tem, da je razsodilo, da je to pravilo kršeno le, če se s tožbo spremeni predmet pritožbe ali njena podlaga, pri čemer je treba zadnjenavedeni pojem razlagati široko. Kar zadeva predloge za razglasitev ničnosti, je treba kot podlago spora načeloma razumeti izpodbijanje notranje zakonitosti izpodbijanega akta s strani tožeče stranke ali, alternativno, izpodbijanje njegove zunanje zakonitosti. Zato – in s pridržkom ugovorov nezakonitosti (ki so svojstveno pravni in jih nepravnik ne razume z lahkoto) in sredstev kogentnega prava – gre za spremembo podlage spora in s tem nedopustnost zaradi nespoštovanja pravila skladnosti takrat, ko tožeča stranka, ki v pritožbi izpodbija le formalno veljavnost akta, ki posega v njen položaj, v tožbi navaja vsebinske razloge, ali v obratnem primeru, in sicer kadar tožeča stranka po tem, ko je v pritožbi izpodbijala le vsebino akta, ki posega v njen položaj, vložiti tožbo, ki vsebuje razloge v zvezi s formalno veljavnostjo tega akta.

Izpostaviti je treba, da je Sodišče za uslužbence v sodbi z dne 23. novembra 2010 v zadevi *Bartha proti Komisiji* (F-50/08*) prvič razsodilo, da je razlog, ki je bil na podlagi zgoraj navedene sodbe *Mandt proti Parlamentu* razglašen za dopusten, utemeljen.

2. Pojem akta, ki posega v položaj

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 13. januarja 2010 v združenih zadevah *A in G proti Komisiji* (F-124/05 in F-96/06*) na podlagi sodbe Sodišča prve stopnje (zdaj Splošno sodišče) z dne 15. oktobra 2008 v zadevi *Mote proti Parlamentu*, T-345/05, ki se je nanašala na odvzem imunitete pred sodnimi postopki članu Evropskega parlamenta, razsodilo, da sklep o odvzemu imunitete uradniku pomeni akt, ki posega v položaj tega uradnika. Vendar tožeča stranka v obravnavanem

⁹ Predsednik Sodišča za uslužbence je to leto izdal štiri sklepe o začasni odredbi (sklep z dne 23. februarja 2010 v zadevi *Papathanasiou proti UUNT*, F-99/09 R; sklep z dne 14. julija 2010 v zadevi *Bermejo Garde proti EESO*, F-41/10 R; sklep z dne 10. septembra 2010 v zadevi *Esders proti Komisiji*, F-62/10 R, in sklep z dne 15. decembra 2010 v združenih zadevah *Böhmcke proti EIB*, F-95/10 R in F-105/10 R). V teh štirih zadevah so bili zavrnjeni predlogi za sprejetje začasnih ukrepov.

¹⁰ Sodbe, označene z zvezdico, so prevedene v vse uradne jezike Evropske unije, razen v irščino.

primeru ni mogla več dopustno uveljavljati nezakonitosti sklepa o odvzemu svoje imunitete pred sodnimi postopki v okviru odškodninske tožbe, ki jo je vložila, saj navedenega sklepa ni izpodbijala v rokih, določenih v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 23. novembra 2010 v zadevi *Gheysens proti Svetu* (F-8/10*) razsodilo, da je odločba o zavrnitvi podaljšanja pogodbe za določen čas akt, ki posega v položaj, ki mora biti obrazložen v skladu s členom 25 Kadrovskih predpisov, če je ločena od zadevne pogodbe, kar velja zlasti, če temelji na novih elementih ali če pomeni stališče uprave, ki sledi prošnji zainteresiranega uslužbenca in se nanaša na možnost podaljšanja, vpisano v pogodbi.

3. Pravni interes

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 5. maja 2010 v zadevi *Bouillez in drugi proti Svetu* (F-53/08*) potrdilo, da je uradnikom, ki bi lahko napredovali v določeni naziv, načeloma v osebni interesu, da izpodbijajo ne samo odločbe o nenapredovanju, sprejete glede njih, ampak tudi odločbe, s katerimi so v ta naziv napredovali drugi uradniki.

4. Roki

V sodbi z dne 30. septembra 2010 v zadevi *Lebedef in Jones proti Komisiji* (F-29/09*) glede spora, v katerem je bila obravnavana zakonitost določbe, predvidene v členu 3(5), prvi pododstavek, Priloge XI h Kadrovskim predpisom, na podlagi katere se noben korekcijski koeficient ne uporablja ne le za Belgijo (referenčna država za določitev življenjskih stroškov), ampak tudi za Luksemburg, je Sodišče za uslužbence najprej spomnilo na sodno prakso, v skladu s katero uradnik, ki ni v rokih za pritožbo in tožbo izpodbijal plačilnega lista, s katerim je prvič uresničeno izvajanje splošnega akta o določitvi finančnih pravic, ne more po prekoračitvi navedenih rokov veljavno izpodbijati nadaljnjih listov tako, da zoper njih uveljavlja isto nezakonitost, kot je tista, zaradi katere naj bi bil nezakonit prvi list. Vendar pa je Sodišče za uslužbence v obravnavani zadevi ugotovilo, da so tožeče stranke v bistvu kritizirale vztrajanje Komisije glede uporabe člena 3(5), prvi pododstavek, Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ne da bi opravila študijo o morebitnem izkrivljanju kupne moči med Brusljem in Luxembourgom, pri čemer so se sklicevale na pojav novih gospodarskih okoliščin, ki naj zlasti ob upoštevanju načela enakega obravnavanja ne bi več upravičevale uporabe te določbe. Poleg tega je Sodišče za uslužbence spomnilo na postopkovne težave, s katerimi bi se soočil posameznik, ki bi proti instituciji vložil tožbo zaradi nedelovanja na podlagi člena 265 PDEU za razveljavitev določbe uredbe, ki jo je sprejel zakonodajalec Unije. V teh okoliščinah je Sodišče za uslužbence razsodilo, da bi z izključitvijo, na podlagi zgoraj navedene sodne prakse, možnosti, da uradnik izpodbija svoj plačilni list zaradi spremembe dejanskih okoliščin, taka sprememba gospodarskih okoliščin, pri čemer se ob tem vloži ugovor nezakonitosti zoper določbo Kadrovskih predpisov, ki je – če bi se ob njenem sprejetju zdela veljavna – postala po mnenju zadevnega uradnika nezakonita zaradi te spremembe okoliščin, pripeljala do tega, da bi bilo praktično nemogoče izvesti tožbo za zagotovitev spoštovanja splošnega načela enakega obravnavanja, ki je priznано s pravom Unije, in bi tako nesorazmerno škodovala pravici do učinkovitega sodnega varstva.

Sodišče za uslužbence je v sklepu z dne 16. decembra 2010 v zadevi *AG proti Parlamentu* (F-25/10), kar zadeva vročitev odločbe s priporočenim pismom, razsodilo, da je – če se naslovník priporočenega pisma, ki ga ob prihodu poštnega uslužbenca ni na svojem naslovu, vzdrži kakršnegakoli koraka ali ne prevzame pisma v roku, v katerem ga poštné službe običajno hranijo – treba šteti, da je bila zadevna odločba njenemu naslovníku vročena po predpisih na dan izteka tega roka. Če bi namreč priznali, da tako ravnanje naslovníka ovira redno vročitev odločbe s priporočenim pismom, bi po eni strani jamstva, ki jih predstavlja taka vročitev, postala šibkejša,

čprav je to posebej zanesljiv in objektiven način vročitve upravnih aktov. Po drugi strani bi naslovnik imel neko širino pri določitvi začetka roka za tožbo, čeprav takega roka stranke ne morejo spreminjati in mora izpolnjevati zahteve glede pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti. Kljub temu domneva, da je bila naslovníku odločba vročena ob izteku običajnega roka, v katerem poštne službe hranijo priporočeno pismo, ni absolutna. Za njeno uporabo mora namreč uprava dokazati zakonitost vročitve s priporočenim pismom, zlasti z vložitvijo obvestila o prispeli pošiljki na zadnji naslov, ki ga je navedel naslovnik. Poleg tega ta domneva ni neizpodbojna pravna domneva. Naslovnik lahko dokaže, da se predvsem iz zdravstvenih razlogov ali zaradi višje sile, neodvisne od njegove volje, ni mogel učinkovito seznaniti z obvestilom o prispeli pošiljki.

Zaupni dokumenti

V zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 15. aprila 2010 v zadevi *Matos Martins proti Komisiji* (F-2/07), v kateri je ugotovilo zaupnost, v razmerju do tožeče stranke, nekaterih dokumentov, katerih predložitev je ta zahtevala z ukrepom procesnega vodstva, je Sodišče za uslužbence omejilo dostop do navedenih dokumentov na odvetnika zainteresirane osebe, razen tožeče stranke osebno, pri čemer se mora tak vpogled opraviti v prostorih sodnega tajništva in brez dovoljenja za kopiranje navedenih dokumentov.

Sodišče za uslužbence je v dveh sklepih z dne 17. marca 2010 in z dne 20. maja 2010, izdanih v zadevi *Missir Mamachi di Lusignano proti Komisiji* (F-50/09)¹¹, toženi stranki odredilo predložitev nekaterih dokumentov, razvrščenih kot „zaupno EU“, pri čemer je pojasnilo varnostne ukrepe, ki jim je podrejen dostop do teh dokumentov, in poudarilo predvsem, da niti tožeči stranki niti njenemu odvetniku ni dovoljen vpogled v te listine. Pojasnilo je zlasti, da če bi nameravalo rešitev spora utemeljiti na zadevnih dokumentih, bi se bilo treba vprašati, katera so v obravnavanem primeru podrobna pravila za uporabo načela kontradiktornosti postopka in določb člena 44(1) Poslovnika, saj je iz tega načela in teh določb mogoče dobiti vtis, da ima tožeča stranka vsaj delno dostop do navedenih dokumentov¹².

Presoja tožbenega razloga po uradni dolžnosti

Sodišče za uslužbence je z enajstimi sodbami z dne 29. junija 2010¹³ opozorilo, da spoštovanje pravice do obrambe pomeni bistveno predpostavko, kršitev katere se lahko navede po uradni dolžnosti, in v obravnavanem primeru zaradi kršitve tega načela za nične razglasilo odločbe Evropskega policijskega urada (Europol), s katerimi je bila tožečim strankam zavrnjena sklenitev pogodbe za nedoločen čas.

¹¹ Odločba, s katero se postopek konča, v tej zadevi še ni izdana.

¹² Zgoraj navedeni sklep z dne 17. marca 2010.

¹³ Sodbe, izdane v zadevah F-27/09, F-28/09, F-34/09, F-35/09, F-36/09, F-37/09, F-38/09, F-39/09, F-41/09, F-42/09 in F-44/09.

II. Vsebinska presoja

Splošna načela

1. Nepogodbena odgovornost institucij

Sodišče za uslužbence je v sodbi *Nanopoulos proti Komisiji* (sodba z dne 11. maja 2010, F-30/08*, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) opozorilo, da se nepogodbena odgovornost institucij, kadar se uveljavlja na podlagi določb člena 236 ES (po spremembi z Lizbonsko pogodbo postal člen 270 PDEU), lahko uveljavlja zaradi same nezakonitosti akta, ki posega v položaj (ali ravnanje, ki nima narave odločbe), ne da bi se bilo treba vprašati, ali gre za dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom. Sodišče za uslužbence je pojasnilo, da ta sodna praksa ne izključuje, da sodišče presodi obseg diskrecijske pravice uprave na zadevnem področju; nasprotno, to merilo je bistveni parameter pri preučitvi zakonitosti zadevne odločbe ali ravnanja, saj sta nadzor zakonitosti, ki ga izvaja sodišče, in njegova intenzivnost odvisna od bolj ali manj široke diskrecijske pravice, ki jo ima uprava na podlagi veljavnega prava in zahtev po pravilnem delovanju, ki veljajo zanjo.

V sodbi z dne 9. marca 2010 v zadevi *N proti Parlamentu* (F-26/09) je Sodišče za uslužbence najprej spomnilo, da razglasitev ničnosti akta, ki ga izpodbija uradnik, sama po sebi pomeni ustrezno in načeloma zadostno povrnitev nepremoženjske škode, ki jo je ta uradnik lahko utrpel, nato pa podrobno navedlo primere, v katerih je sodišče Unije priznalo nekatere izjeme od tega pravila. Tako je bilo pojasnjeno, da lahko razglasitev ničnosti nezakonitega akta uprave pomeni popolno povrnitev utrpljene nepremoženjske škode le, prvič, če ta akt vsebuje izrecno negativno presojo sposobnosti tožeče stranke, ki bi ji lahko škodovala, drugič, če je storjena nezakonitost posebej huda ali, tretjič, če razglasitev ničnosti akta nima nobenega polnega učinka.

2. Temeljne pravice in splošna načela prava javnih uslužbencev

a) Temeljna pravica do nedotakljivosti zasebnega stanovanja

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 9. junija 2010 v zadevi *Marcuccio proti Komisiji* (F-56/09) spomnilo, da je temeljna pravica do nedotakljivosti zasebnega stanovanja fizičnih oseb v pravnem redu Unije uveljavljena kot splošno načelo, skupno zakonodajam držav članic, in da poleg tega Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP), na katero se sklicuje člen 6(2) PEU, v členu 8(1) določa, da „[ima vsakdo] pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, svojega doma in dopisovanja“. V obravnavanem primeru je bilo ugotovljeno, da je uprava s tem, da je vstopila v službeno stanovanje tožene stranke, ne da bi izpolnila kakršnokoli formalnost, škodovala pravici zainteresirane osebe do spoštovanja njenih materialnih dobrin, njenega doma in njenega zasebnega življenja, in da tako nepravilno ravnanje organa lahko povzroči odgovornost tožene stranke.

b) Domneva nedolžnosti

Sodišče za uslužbence je v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 23. novembra 2010 v zadevi *Wenig proti Komisiji* (F-75/09), obravnavalo tožbeni razlog, s katerim je tožeča stranka zatrjevala, da je Komisija s tem, da ni ugodila njenim prošnjam za pomoč, kršila načelo domneve nedolžnosti, ker naj bi taka zavrnitev implicitno pomenila, da je po mnenju Komisije dejansko storila nekatera dejanja, navedena v časopisnem članku. Sodišče za uslužbence je najprej spomnilo, da načelo domneve nedolžnosti, določeno v členu 6(2) EKČP, ni omejeno na postopkovna jamstva na kazenskem področju, ampak da je njegov obseg širši in zahteva, da noben predstavnik države ne

izjavi, da je oseba kriva za kršitev, preden njene krivde ne dokaže sodišče. Nato je v obravnavanem primeru razsodilo, da ker Komisija ni dala nobene izjave, na podlagi katere bi bilo mogoče domnevati, da je po njenem mnenju tožeča stranka storila ali bi lahko storila kršitev, zainteresirana oseba ni mogla utemeljeno zatrjevati, da je Komisija samo zato, ker je zavrnila dajanje pomoči, kršila načelo domneve nedolžnosti.

c) Dolžnost skrbnega ravnanja

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 28. oktobra 2010 v zadevi *U proti Parlamentu* (F-92/09*) pojasnilo, da dolžnost skrbnega ravnanja upravi nalaga, da – kadar obstaja dvom o zdravstvenem izvoru težav, s katerimi se sooča uradnik pri opravljanju nalog, ki jih ima – z vso skrbnostjo odstrani ta dvom, preden se sprejme odločba o odpovedi pogodbe o zaposlitvi navedenemu uradniku. Poleg tega so obveznosti, ki so upravi naložene z dolžnostjo skrbnega ravnanja, znatno okrepljene, kadar se obravnava poseben položaj uradnika, glede katerega obstajajo dvomi o njegovem duševnem zdravju in zato o njegovi sposobnosti, da ustrezno zaščiti lastne interese.

3. Uporaba mednarodnega zasebnega prava s strani institucije Unije

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *Mandt proti Parlamentu* v zvezi z uporabo – s strani institucije – določbe, ki se sklicuje na osebno stanje oseb, pojasnilo, da uprava ni imela obveznosti določiti pravo, ki se uporablja, in/ali pristojni pravni red le z utemeljevanjem na podlagi mednarodnega zasebnega prava, ampak se je lahko omejila na upoštevanje obstoja „zelo tesnih“ povezav s sporom kot navezne okoliščine.

V tej zadevi sta dve osebi kot preživela zakonca istega umrlega uradnika zahtevali ugodnost vdovske pokojnine na podlagi člena 79 Kadrovskih predpisov, kar je položaj, pred katerim je Parlament odločil deliti navedeno pokojnino med oba prosilca. Potem ko je kot nedopustno zavrglo tožbo enega od obeh prosilcev (sklep z dne 23. maja 2008 v zadevi *Braun-Neumann proti Parlamentu*, F-79/07), je Sodišče za uslužbence po vsebini zavrnilo tožbo, ki jo je vložil drugi prosilec, pri čemer je zavrnilo zlasti tožbeni razlog, naj se prvemu prosilcu zavrne sam status preživelega zakonca (Sodišče za uslužbence je s tem namenom navedlo, da se ta oseba šteje za preživelega zakonca po pravu in pravnem redu države, ki je zelo tesno povezana s to osebo in s sporom v celoti), in tožbeni razlog, na podlagi katerega naj bi v primeru dveh preživelih zakoncev vsak od njiju imel pravico do popolne vdovske pokojnine. Tako je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da Parlament, ki je bil soočen z zakonsko praznino, ni napačno uporabil prava s tem, da je sprejel zgoraj navedeno rešitev.

Pravice in obveznosti uradnika

1. Obveznost pomoči

V zgoraj navedeni sodbi *Wenig proti Komisiji* je bilo razsojeno, da uprava v okviru kazenskega postopka ni zavezana pomagati uradniku, ki je bil glede na natančne in upoštevne elemente osumljen, da je resno kršil poklicne obveznosti in ga je iz tega naslova mogoče disciplinsko preganjati, celo če bi se ta kršitev pojavila zaradi nezakonitega ravnanja tretjih oseb.

2. Dostop uradnika do dokumentov, ki ga zadevajo

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *A in G proti Komisiji* pojasnilo povezavo med določbami člena 26 Kadrovskih predpisov, ki se nanašajo na pravico uradnika do dostopa do njegovega osebnega spisa, določbami, ki se nanašajo na dostop uradnika do dokumentov

zdravniške narave, ki ga zadevajo, in ki so predvidene v skupnih pravilih o zavarovanju uradnikov Evropskih skupnosti za nezgode in poklicne bolezni, ter določbami Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43).

Kariera uradnika

1. Natečaj

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 15. junija 2010 v zadevi *Pachtitis proti Komisiji* (F-35/08*, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) odločbo Evropskega urada za izbor osebja (EPSO), s katero tožeča stranka ni bila vključena na seznam kandidatov, ki so prejeli najboljše ocene na pristopnih testih za splošni natečaj, razglasilo za nično zato, ker EPSO ni bil pristojen za sprejetje take odločbe. Razsodilo je, da zaradi neobstoja spremembe Kadrovskih predpisov, s katerimi so EPSU izrecno zaupane naloge, ki jih je do takrat imela natečajna komisija, EPSO ni pristojen za opravljanje takih nalog, zlasti nalog, ki v zvezi z zaposlovanjem uradnikov zadevajo določitev vsebine preizkusov in njihovo popraviljanje, vključno s preizkusi v obliki vprašanj z več možnimi odgovori, celo kadar bi bili ti preizkusi predstavljeni kot „pristopni“ testi kandidatov za pisne in ustne preizkuse na natečaju.

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi *Bartha proti Komisiji* navedlo več pojasnil v zvezi z določbo člena 3, peti odstavek, Priloge III h Kadrovskim predpisom, na podlagi katere morata biti v komisiji z več kot štirimi člani vsaj po dva člana vsakega spola. Pojasnilo je zlasti, da je treba to pravilo preveriti ob ustanovitvi natečajne komisije, kot je razvidno iz seznama, ki ga je oziroma so ga objavile institucije organizatorke natečaja, in da je treba upoštevati samo redne člane natečajne komisije.

2. Postopki napredovanja

V zgoraj navedeni sodbi *Bouillez in drugi proti Svetu* je bilo pojasnjeno, da je iz določb člena 45(1) Kadrovskih predpisov razvidno, da je raven odgovornosti uradnikov, ki lahko napredujejo, eden od treh upoštevanih elementov, ki jih mora uprava upoštevati pri primerjalni analizi uspešnosti navedenih uradnikov. Izraz „če je potrebno“ iz člena 45(1), četrti stavek, Kadrovskih predpisov pomeni samo to, da se načeloma za uslužbenca v istem nazivu šteje, da opravljajo naloge z enakovrednimi odgovornostmi, če pa v konkretnem primeru ni tako, je treba to okoliščino v postopku napredovanja upoštevati.

Sodišče za uslužbenca, ki je v obravnavanem primeru odločilo, da je tožbeni razlog glede kršitve člena 45(1) Kadrovskih predpisov utemeljen, je najprej spomnilo, da je sodišče Unije priznalo, da mora sodišče – kadar akt, ki bi moral biti razglašen za ničen, ustvarja pravico tretje osebe, za kar gre pri vpisu na rezervni seznam, pri odločbi o napredovanju ali odločbi o imenovanju na prosto delovno mesto – najprej preveriti, ali razglasitev ničnosti ne bi bila čezmerna sankcija glede na storjeno kršitev. Sodišče za uslužbenca je nato spomnilo, da pri napredovanjih sodišče Unije preizkusi vsak primer posebej. Prvič, upošteva naravo storjene kršitve. Drugič, preizkusi ravnotežje interesov. Pri preizkusu ravnotežja interesov sodišče upošteva najprej interes uradnikov, da se jim zakonito in popolnoma vzpostavijo njihove pravice, nato pa upošteva interese uradnikov, ki so nezakonito napredovali, in nazadnje preizkusi interes službe.

Sodišče za uslužbenca je v sodbi z dne 15. decembra 2010 v zadevi *Almeida Campos in drugi proti Svetu* (F-14/09) razsodilo, da organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), ne more uspešnosti uradnikov z istim nazivom zakonito ločeno preizkusiti glede na to, ali so bili po prejšnjih

kadrovskih predpisih del kategorije A ali so spadali v jezikovni okvir LA, saj je zakonodajalec odločil, da oboji po novih kadrovskih predpisih spadajo v enotno funkcionalno skupino administratorjev.

Delovni pogoji uradnika

V sodbi z dne 30. novembra 2010 v zadevi *Taillard proti Parlamentu* (F-97/09) je bilo pojasnjeno, da glede na to, da se bolezni lahko razvijajo, ni mogoče trditi, da izid postopka za izdajo neodvisnega mnenja, v katerem je bila ugotovljena delovna zmožnost uradnika, ostane veljaven, če ta uradnik naknadno predloži novo zdravniško potrdilo. Sodišče za uslužbence je glede tveganja za obid postopka v zvezi z zdravniškimi pregledi s predložitvijo naknadnih zdravniških potrdil o isti bolezni menilo, da bo lahko institucija, če se izkaže za nujno – zlasti če obstajajo indici za zlorabo s strani tožeče stranke – uporabila ustrezne disciplinske postopke.

Prejemki in socialne ugodnosti uradnika

1. Osebni prejemki

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 14. oktobra 2010 v zadevi *W proti Komisiji* (F-86/09*) obravnavalo predlog za razglasitev ničnosti odločbe Komisije, s katero je bilo uslužbencu zavrnjeno izplačilo gospodinjkega dodatka zato, ker par, ki sta ga sestavljala ta uslužbenec in njegov istospolni partner, ni izpolnjeval pogoja iz člena 1(2)(c)(iv) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, saj bi lahko sklenil civilno zakonsko zvezo v Belgiji. Tožeča stranka, ki ima dvojno državljanstvo – belgijsko in maroško – je kljub temu ugovarjala upravi, da je bila ta zakonska zveza ob upoštevanju njenega maroškega državljanstva nemogoča, saj bi s sklenitvijo zakonske zveze z osebo istega spola obstajala nevarnost, da bi bila v Maroku izpostavljena kazenskemu pregonu na podlagi člena 489 maroškega kazenskega zakonika, s katerim je homoseksualnost zatrta. Sodišče za uslužbence je razsodilo, pri čemer se je oprlo na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, da je treba pravila Kadrovskih predpisov, s katerimi je pravica do gospodinjkega dodatka razširjena na uradnike, registrirane kot stalne zunajzakonske partnerje, razlagati tako, da se zagotovi, da ta pravica ne ostane teoretična, ampak se konkretno in dejansko izvaja. Sodišče za uslužbence je v obravnavanem primeru ugotovilo, da nacionalni zakon, kot je člen 489 maroškega kazenskega zakonika, s katerim so inkriminirana homoseksualna dejanja – ne da bi se razlikovalo glede na kraj, v katerem so ta dejanja storjena – ustvarja nevarnost, da bosta dostop do zakonske zveze in torej pravica do gospodinjkega dodatka teoretična. Zato je odločbo tožene stranke, s katero je bilo tožeči stranki zavrnjeno izplačilo navedenega dodatka, razglasilo za nično.

2. Socialna varnost

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 1. julija 2010 v zadevi *Füller-Tomlinson proti Parlamentu* (F-97/08, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču Evropske unije) zavrnilo ugovor, s katerim je tožeča stranka uveljavljala nezakonitost evropske lestvice za ocenjevanje posegov v telesno in duševno celovitost, ki je sestavni del skupnih pravil o zavarovanju za nezgode in poklicne bolezni, ki so začela veljati 1. januarja 2006.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 14. septembra 2010 v zadevi *AE proti Komisiji* (F-79/09), v kateri je obravnavalo tožbo zaradi ugotovitve odgovornosti, s katero se je zatrjevalo nerazumno dolgo trajanje postopka za priznanje poklicne bolezni, opozorilo, da je Komisija kot institucija odgovorna za to, da opozori člane zdravniških komisij na njihovo obveznost skrbnega ravnanja.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 23. novembra 2010 v zadevi *Marcuccio proti Komisiji* (F-65/09) zavrnilo ugovor nezakonitosti zoper merila za opredelitev hude bolezni v smislu člena 72 Kadrovskih

predpisov, to pa so slaba življenjska prognoza, kroničen razvoj, nujnost težkih diagnostičnih ali terapevtskih ukrepov in obstoj ali tveganje za hudo telesno prizadetost. S to sodbo je bilo tudi pojasnjeno, da se pojem „duševna bolezen“ v smislu člena 72 Kadrovskih predpisov lahko nanaša le na bolezni, ki so objektivno gledano v določeni meri resne, ne pa na vsako psihološko ali psihiatrično motnjo ne glede na njeno resnost.

V sodbi z dne 1. decembra 2010 v zadevi *Gagalis proti Svetu* (F-89/09) je bilo pojasnjeno, da je treba tako člen 73(3) Kadrovskih predpisov in člen 9(1), tretji pododstavek, pravil o zavarovanju za nezgode razlagati tako, da predvidevata le popolno povračilo nastalih stroškov za storitve, ki jih pokriva člen 72 Kadrovskih predpisov, po povračilu dela stroškov iz sistema zdravstvenega zavarovanja. Sistem nezgodnega zavarovanja je dodaten in torej ne predvideva nobenega povračila nastalih stroškov za storitve, ki jih ne pokriva sistem zdravstvenega zavarovanja, razen tistih, določenih v odstavku 2 navedenega člena 9, in iz tega razloga ni povzročil nobenega prevzema stroškov s strani sistema zdravstvenega zavarovanja.

Disciplinski ukrepi

V zgoraj navedeni sodbi *A in G proti Komisiji* je bilo pojasnjeno, da to, da je bil disciplinski postopek končan, ne da bi bila v zvezi z zadevnim uradnikom izrečena disciplinska kazen, še ne pomeni, da evropsko sodišče ne sme izvajati nadzora nad zakonitostjo sklepa o uvedbi disciplinskega postopka proti zainteresirani osebi. Da bi zavarovali pravice zadevnega uradnika, je treba šteti, da je OPI nezakonito izvajal svoja pooblastila, če je dokazana zloraba teh pooblastil, pa tudi, če niso na voljo dovolj natančni in ustrezni elementi, ki bi kazali na to, da je zainteresirana oseba storila disciplinsko kršitev. Poleg tega je bilo v isti sodbi ponovno potrjeno načelo, v skladu s katerim mora biti disciplinski postopek izpeljan v razumnem roku. Dolžnost skrbnega ravnanja, ki jo ima disciplinski organ, se nanaša tako na uvedbo disciplinskega postopka kot na njegov potek.

Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije

1. Odpoved pogodbe o zaposlitvi uslužbenca za nedoločen čas

Sodišče za uslužbence je v sodbah z dne 9. decembra 2010 v zadevah *Schuerings proti ETF* (F-87/08) in *Vandeuren proti ETF* (F-88/08) – po tem, ko je pojasnilo, da bi bilo dovoliti delodajalcu, da brez veljavnega razloga odpove delovno razmerje za nedoločen čas, v nasprotju s stabilnostjo, ki je značilna za pogodbe za nedoločen čas, in bi kršilo bistvo te vrste pogodb – razsodilo, da je zmanjšanje obsega dejavnosti agencije mogoče obravnavati kot veljaven razlog za odpoved pogodbe o zaposlitvi s strani delodajalca, vendar pod pogojem, da navedena agencija nima delovnega mesta, na katero bi bil zadevni uslužbenec lahko prerazporejen. Ko uprava preučuje, ali je uslužbenca mogoče prerazporediti na drugo delovno mesto – obstoječe ali ki ga je treba ustvariti – mora interes službe, v skladu s katerim je treba sprejeti v službo najsposobnejšo osebo za zapolnitev delovnega mesta, tehtati z interesom uslužbenca, ki se mu namerava odpovedati pogodba o zaposlitvi. Za to mora v okviru svoje diskrecijske pravice upoštevati različna merila, med katerimi so zahteve delovnega mesta ob upoštevanju kvalifikacij in potenciala uslužbenca, okoliščina, ali pogodba o zaposlitvi zadevnega uslužbenca natančneje določa, da je ta zaposlen za zapolnitev določenega delovnega mesta, njegova ocenjevalna poročila, pa tudi njegova starost, doba službovanja in število preostalih let, v katerih mora plačevati prispevke, preden lahko uveljavi pokojninske pravice.

2. Odpoved pogodbe o zaposlitvi uslužbenca po koncu njegove poskusne dobe

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 24. februarja 2010 v zadevi *Menghi proti ENISI* (F-2/09) glede odpovedi pogodbe o zaposlitvi začasnega uslužbenca po koncu njegove poskusne dobe navedlo več pojasnil v zvezi z odločbami o odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Navedlo je, prvič, da to, da je dokazan obstoj psihičnega nadlegovanja, ki ga je utrpel uslužbenec, ne pomeni, da je vsaka odločba, ki posega v položaj tega uslužbenca in ki se sprejme v okviru tega nadlegovanja, nezakonita. Obstajati mora tudi povezava med zadevnim nadlegovanjem in razlogi izpodbijane odločbe. Drugič, pojasnilo je, da se na nespoštovanje določb člena 24 Kadrovskih predpisov v zvezi z obveznostjo pomoči nikakor ni mogoče učinkovito sklicevati zoper odločbo o odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Le z upravnimi odločbami, katerih vsebina je v povezavi z obveznostjo pomoči, torej z odločbami o zavrnitvi prošnje za pomoč ali v nekaterih izjemnih okoliščinah z opustitvami spontanega dajanja pomoči uslužbencu je mogoče kršiti to obveznost. Vendar predmet odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne spada na področje uporabe člena 24 Kadrovskih predpisov in zato ni povezan z obveznostjo pomoči, ki je predvidena v tem členu. Nazadnje je Sodišče za uslužbence razsodilo, da določbe člena 22a(3) Kadrovskih predpisov, v skladu s katerimi uradnik, ki je sporočil informacijo v zvezi z dejstvi, na podlagi katerih je mogoča domneva o obstoju možne nezakonite dejavnosti ali o ravnanju, ki lahko pomeni hudo kršenje obveznosti uradnikov Unije, „s strani institucije ne utрпи nobenih škodljivih posledic, pod pogojem, da je ravnal v dobri veri“, uradniku, ki je na podlagi člena 22a(1) Kadrovskih predpisov sporočil informacije o dejstvih, na podlagi katerih je mogoča domneva o nezakoniti dejavnosti, ne nudijo zaščite pred vsemi odločbami, ki bi lahko posegale v njegov položaj, ampak le pred odločbami, ki bi bile sprejete zaradi takega sporočila.